

RECORDANT...

per DANIEL SANAHUJA CAPELLA

PARE LLUÍS RODES, Sch. P.

Entre les belles frondositats de Sant Quirze de Safaja, a la casa pairal anomenada "*La Corona*" de la Serra de Barnils, al nord del Vallès, veié la llum primera el dia 28 de juliol del 1862 aquest inclit Escolapi el nom del qual brilla avui amb glòria als annals calassancis i la memòria del qual perpetua Sabadell, no solament a la placa d'un dels seus carrers, sinó tresorjat en el fons de les ànimes dels que s'honoraren essent els seus deixebles.

Si la naturalesa agresta del seu país natal donà robustesa al seu cos, la seva ànima ferma es virilitzà en les sanes creences religioses que eren el patrimoni més apreciat de la seva família.

Des dels seus primers anys oi la veu del cel que el cridava al sacerdoci. El seu cor pietós i la seva clara intel·ligència asseguraven la seva vocació i així veigé satisfetes les seves ànsies el dia de la Immaculada de 1879 quan rebé la sotana calassànica al Noviciat de l'Escola Pia de Moià.

Dos anys més tard es consagrà a Déu amb els vots simples, i en descobrir els Superiors de l'Ordre que el jove recentment profès manifestava dots especials per a l'exercici de l'ensenyança, li confiaren, en el curs de 1881-1882, la classe de primeres lletres del Col·legi de Santa Anna de Mataró per ensinistrar-lo abans de prosseguir els estudis superiors.

En aquells dies l'Escola Pia Espanyola acabava d'adquirir per a Casa Central de J únior s el superb edifici, monument nacional, de "*San Marcos de León*" i en aquesta Universitat Calassànica on es forjà una plèiade il·lustre d'escolapis, es modelaren l'esperit i la ment del Pare Lluís Rodés.

Acabà brillantment la seva carrera l'any 1887, i llavors, el Pare Francesc Sallarès, Rector de Mataró però que estimava Sabadell com a bon patriota, sabent el prestigi que havia adquirit el jove mestre a les aules de Santa

Anna, el recomanà al Pare Corominas, Rector de Sabadell quan el nou col·legi i actual edifici acabava d'ésser solemnement inaugurat i aquí vingué el Pare Rodés a ser el Benjamí de la Comunitat, cosa que no va impedir-li desplegar amb èxit les ales del seu zel, les seves aptituds docents i el seu entusiasme inesgotable. Emeté els seus vots solemnes, a Sabadell, aquell mateix any i fou ordenat sacerdot, a Barcelona, l'any següent.

Durant 35 cursos consecutius anà sembrant i collint llorers en aquesta capital del Vallès. Tingué la sort de trobar al Claustre de professors de les Escoles Pies homes eminents per la seva cultura i al seu costat anà enriquint la seva erudició. Dels Pares Agustí Casanovas i Francesc Sallarès copià el do de gentes que els caracteritzava; del Pare Jaume Torres, l'habilitat de preparar excel·lents alumnes de Comptabilitat i Tenidoria; del Pare Pius Galtés heretà un cabal immens de coneixements científics i, de tots, una pietat depurada que inspirava veneració als nois, a llurs pares i encara als professors del col·legi.

Així anà agegantant-se la seva personalitat, de manera que la seva classe mereixia tal reputació que a l'arxiu de la Comunitat es conserven, encara, felicitacions redactades pels inspectors que oficialment visitaven les classes; però la prova més gran del prestigi de què gaudia es veié el 1919, en celebrar-se el primer centenari de la fundació de l'Escola Pia a Sabadell puix hi hagué un número del programa de festes que consistia en un homenatge que els ex-alumnes del Pare Rodés rendien al seu antic professor. Li oferiren un preciós àlbum amb la signatura de 400 sabadellencs de totes les categories socials, entre els quals figuraven el mateix senyor alcalde Pere Pascual Salichs; l'organitzador de la festa, Dr. Mn. Lluís Carreras, i el jove artista senyor Antoni Vila Arrufat, autor de l'obra mestra de l'àlbum. Féu la presentació el senyor

Josep Herrero amb un discurs que emocionà no solament l'homenatjat, sinó tots els concurrents.

El tracte del Pare Rodés amb els nois era vertaderament paternal. Sabia corregir-los els defectes, utilitzava tots els mitjans que la ciència li inspirava, posava en vers les lliçons perquè fossin recordades amb més facilitat, organitzava competicions per estimular-los en els estudis, exhibia els seus treballs escolars en exposicions públiques, utilitzava l'esport físic per fer-los més agradable la vida col·legial i sabia convertir-se en infermer per guarir les malalties puerils. Un graciós remei típic utilitzat per ell foren els famosos sucres xops de menta.

Enamorat de la naturalesa, era el guia dels alumnes excursionistes, als quals recreava i il·lustrava amb les seves pintoresques explicacions que revelaven els profunds coneixements adquirits per ell en els seus estudis. Armats de cavallets, caixes de pintures i teles, aprofitant dies de vacança escolar, buscaven paisatges als boscos de Can Feu, Bernardo i Ribatal·lada, a les ribes del riu Ripoll, o bé a Sant Llorenç o a Sant Miquel del Fai, on les aigües del Tenes i del Rossinyol, amb la seva meravellosa cascada li recordaven les Festes de l'Arbre a "*La Salut*", on cada alumne plantà el seu pi, a la Plaça del Vallès, poblada llavors d'arbres fruiters que el Pare Rodés amb els seus alumnes, anava cada dia a curar amb els arreus de conreu; i finalment, al mateix col·legi dels Escolapis, quan per a recordar la permanència de 56 nens vinguts d'Àustria, després de la primera guerra mundial es plantaren altres tants arbres que el Pare Rodés i els seus deixebles engalanaven amb cintes i banderes nacionals i austríaques.

Socialment el Pare Rodés fou tingut en gran estima per les altes esferes, que admiraven el mestre que sabé elevar a nivell superior molts alumnes nascuts d'humils famílies

que, gràcies a la cultura rebuda al Col·legi, milloraren la seva posició.

Fou estimat pel poble que reconeixia la seva protecció desinteressada, i a ell acudien treballadors anant a cercar consol, sol·licitant recomanacions i moltes vegades auxili material que ell atenia a la mida de les seves possibilitats, sense oblidar mai els seus bons consells que sabia donar amb graciositat característica junt al socors, dient que "no sols de pa viu l'home". Fou heroica la seva conducta durant la "Setmana sanguinolenta" del 1917, quan guaria els ferits que fugint del tiroteig del carrer, trobaven refugi a la classe del Pare Rodés.

Delerós que els seus joves conservessin les belles tradicions folklòriques del Vallès organitzava els seus cors de caramellaires i els grups infantils de la "Serra Vella", que recorrien la ciutat en les dates típiques. Més, encara. En el seu afany que empenguessin el vol més enllà dels límits locals, seleccionava els més notables de la seva aula i els presentava a concursos escolars celebrats a Terrassa, Barcelona i Tarragona, aconseguint en aquests llocs grans triomfs històrics, dels quals regressaven amb trofeus individuals i col·lectius. Entre els guardonats hi hagué el que arribà a ésser després Cronista i Arxiver de Sabadell i autor del millor llibre sobre la història local, el senyor Miquel Carreras Costajussà.

La seva vida religiosa fou la d'un Sant que no sols predicava amb la paraula sinó també amb l'exemple. La seva pietat profunda no tenia ostentacions de cap mena i els que amb ell visqueren alaben encara el rigor amb què complia els seus deures sacerdotals i l'habilitat original amb què desviava conversacions, convertint així en xerrada amena les discussions que poden prendre un to apassionant. Celebrava fervorosament la Santa Missa cada dia a l'Oratori del mateix col·legi, a fi que li quedés més temps per preparar les seves tasques escolars, però el diumenge se'l reservava per celebrar-la a la Casa de Beneficiència on prodigava la seva caritat als vells i malalts. En temps de va-

El Pare Lluís Rodés Sch. P. rodejat dels alumnes de la seva classe que foren premiats al concurs d'Història de Catalunya celebrat a Tarragona l'any 1920.

D'esquerra a dreta: Joan Molet i Balaña, Miquel Solà i Estruch, Esteve Pérez i Pascual, Joan Falguera i Suñer, Josep Taulé i Godayol, Miquel Carreras Costajussà, Domènec Farrés i Plans i Feliu Enrich i Busqueta.

cances, a les quals renunciava, generalment s'oferia per donar les classes d'estiu, a fi que els altres professors poguessin gaudir millor d'uns dies de descans.

La ciutat de Sabadell venerava el varó irreprotxable, el mentor que ensenyant les meravelles de la Fe féu reverdir els llorers gloriosos de la Pàtria i utilitzà la ciència i l'art per formar la cultura juvenil. No és d'estranyar, doncs, que l'Escola Pia volgués coronar la seva vellesa nomenant-lo Rector del Col·legi Escolapi de Castellar del Vallès, però a causa del seu temperament dinàmic i del seu esperit de sacrifici, ja que ell, que mai no havia somniat dignitats ni honors, no coneixia el descans, prengué amb tant d'interès el timó de la nau que li confiaven, que, no content de les seves classes diürnes atenia les nocturnes amb el zel d'un vertader apòstol, raó per la qual la seva salut començà a ressentir-se.

Una violenta angina de pit el posà al llit i, amb el cos rendit, la seva ànima acatava el voler de Déu.

Quant es creia fora de perill, estant sol a la seva habitació sofrí un col·lapse que el deixà exànim. Se li

administrà l'extremunció i el dia 21 de desembre del 1923 s'apagà la llum de la seva preciosa vida, deixant a la terra l'estel lluminós de grats records propis dels amics de Déu i dels homes.

La seva mort commogué no solament els religiosos de l'Orde Calasanci, sinó també els seus amics i alumnes de Sabadell i Castellar. La manifestació de dol fou extraordinària. Presidida pel Rvd. P. Vicari General de les Escoles Pies d'Espanya, el M.R.P. Provincial de Catalunya, Cuba, Mèxic i els RR.PP. Rectors de Sabadell, Terrassa, i Caldes, a més de les autoritats civils i eclesiàstiques; i el que més commovia era la gran multitud d'alumnes de Sabadell, aquells mateixos que l'estimaren a la classe, l'enyoraren absent i el ploraren difunt.

Del Pare Rodés, en tinc un gran record. Tenia 12 anys, quan més per l'edat que pel saber, em traslladaren a la seva classe. De seguida s'adonà que poc profit treuria de les seves ensenyances. Em donà tota mena d'oportunitats. Em féu un sens fi de

Es una gentilesa de

Radio Grau

DISCS -
ALTA FIDELITAT -
TELEVISIO EN COLOR -
ELECTRODOMESTICS -

Rambla, 14
Tel. 725 93 33

reflexions, però tot fou endebades. Les lletres i els números no m'agradaven. Tota la meua atenció i afeció estava concentrada a la música.

Malgrat la meua indolència per complir els deures escolars, no deixà mai de prestar-me tota la seva atenció i quan vaig sortir del col·legi per entrar al món del treball no estava preparat com els altres, però sí que amb la seva constància i bonhomia tragué bastant partit d'aquest alumne que mai no l'oblidarà.

La darrera vegada que el vaig veure fou al col·legi de Castellar del Vallès.

Llavors, jo complia el servei militar a la Banda de Música del Regiment de Vergara n.º 57 de guarnició a Barcelona i la contractaren per amenitzar la festa de Sant Antoni Abat en aquella població. En una de les folgances el vaig anar a veure. L'alegria que tingué és inexpressable. Tot foren preguntes... Quin instrument tocava. Qui eren els meus mestres. Aquells galons que portavaquina categoria significaven dintre la música, i no es cansava de preguntar i preguntar... M'ensenyà tot el col·legi. M'explicà com ho tenia organitzat per donar cap a les classes de dia i de nit...

El que no m'explicà..., però que jo comprenguí, fou el perquè en parlarli del col·legi de Sabadell i de la colla de generacions que havia gaudit del seu mestratge, el rostre se li entristia i la veu prenia un to d'enyorança que trencava el cor...

Havien transcorregut, en un moment, gairebé dues hores i vaig haver d'acomiar-me per tornar a l'obligació. En voler-hi besar la mà... l'enretirà i m'abraçà... Sense saber-ho, aquell era el "darrer adéu" a l'home que tant estimàvem i que als qui el tractàrem i rebèrem les seves ensenyances mai no se'ns esborrarà el seu record. Eren les 4 de la tarda del dia 17 de gener de l'any 1923.

Aquest escrit ha estat basat en un treball realitzat pel Pare Marià del Tura Prat i Hostench, Sch. P. publicat al núm. 28 de SENDA el mes de maig del 1962.

cinema

Per CINE CLUB SABADELL

HA MORT

MELVIN DOUGLAS

El dia 4 d'agost ha mort a New York l'actor Melvyn Douglas, les principals actuacions del qual ens són força desconegudes, atès que s'esdevingueren cap als anys trenta i quaranta i no s'ha reposat la major part de les seves pel·lícules. Es va dedicar al cinema durant 50 anys.

El seu veritable nom fou Melvyn Hesselberg i va néixer el 5 d'abril del 1901 en el si d'una família russo-alemanya. Era fill d'un important compositor i inicià la seva carrera d'actor en el teatre, on debutà als 22 anys en "The Merchant of Venice", de William Shakespeare. Dins el món del teatre arribà a tenir un cert èxit i no fou fins als 30 anys, quan ja tenia una considerable experiència, que no entrà al món del cinema. El seu primer film fou AS YOU DESIRE ME (1931, COMO TÚ ME DESEAS), dirigit per George Fitzmaurice. Aviat es destacà com un bon actor de comè-

El primer "Oscar" de Melvyn Douglas: HUD.

Melvyn Douglas i Greta Garbo rebent instruccions de Lubitsch durant el rodatge de NINOTCHKA.

dia, treballant amb els millors directors en aquest gènere: William Wyler (COUNSELLOR-AT-LAW, 1933, EL ABOGADO), Ernst Lubitsch (ANGEL, 1937, I NINOTCHKA, 1939), George Cukor (A WOMAN'S FACE, UN ROSTRO DE MUJER, i TWO-FACED WOMAN, LA MUJER DE LAS DOS CARAS, ambdues pel·lícules de l'any 41), Elia Kazan (SEA OF GRASS, 1947, MAR DE HIERBA), entre molts d'altres

Es una gentilesa de
MUNTADA

Subministres Industrials-Ferreteria-Bricolage
Ctra. de Barcelona, 222-228 - Tels. 710 07 91 - 710 08 66
Ca N'Oriach: Salenques, 11 - Tel. 716 20 12 - SABADELL